

Eixida del primer grup

VI PUJADA A MORELLA. 19- 7- 97

Dissabte, 19 de juliol, nou i mitja de la vesprada. M'acabe de llevar les botes, tinc els peus dolorits, encara que, per sort, no tinc cap ferida; els trobe inflats, però serà normal, després de tantes hores caminant. Les cames em pesen una barbaritat, no sabria dir si més la dreta que l'esquerra, però com pesen, caram!! Els muscles es queixen en alliberar-se de la motxilla i tota jo tinc la pell tibant de la dosi extra de sol d'aquestes dues etapes caminant. Tot i això, em sentisc bé, estic contenta i orgullosa d'haver pogut prendre part en aquesta sisena pujada a Morella, d'haver conviscut amb els meus companys de viatge i d'haver segut una comensal més dels quaranta i tants al dinar en el restaurant Fàbrica Giner, a Morella.

Com és possible que jo ara mateix em trobe davant l'ordinador escrivint aquestes línies?. Bé, però potser direu, qui és aquest "jo"?.

"A mi m'agrada anar a caminar, però com vaig a soles em limite a fer recorreguts que ja conec i sense allunyar-me massa del meu poble." Qui m'anava a dir en aquell moment que aquestes paraules aparentment intrascendents em durien al punt en què em trobe avui?. Epa, hola!! Perdoneu, no m'he presentat, i és que encara tinc el cap ple d'imatges i records i l'esperit massa inquiet com per a guardar les formes. Sóc Mª Carmen per a uns i Carmen per a uns altres, depen d'on estiga. Per molts de vosaltres el meu nom no us dirà res, però, veureu, sóc una atzenetina

que ha tingut la meravellosa sort de conèixer un poble - Les Coves- i una gent - vosaltres- que m'heu permet ficar-me un poc dins el vostre món. Fent memòria davant d'aquest full quasi en blanc, me'n adone que tot va començar un bon dia - i en aquest cas, l'adjectiu té molt de sentit per a mi-, quan vaig conèixer una xica del vostre poble. Era el mes d'octubre i al col·legi d'Alcalà, on jo treballava, esperàvem una persona per cobrir una vacant, quan, per fi ens va arribar. Venia de Les Coves. Des del principi em va caure simpàtica: físicament, no era molt gran, era més bé xicoteta, amb una espurneta als ulls i un particular somriure i el cas és que no sé si per l'espurneta o pel somriure, però vaig tenir el presentiment

que darrere del seu aspecte hi havia una gran persona - ara ja us dic que, amb els dies, aquesta sensació es va confirmar plenament- ; més endavant em van cridar l'atenció la seva meticulositat, la seva eficàcia, les seves idees clares i les ganes de treballar i, a més, de fer-ho bé. Tots en el col·legi vam començar a sentir-la parlar de la seva gent, del seu poble, de les costums d'uns i altres, i era curiós notar com de dia en dia ens anàvem fent tots nosaltres una miqueta més "covarxins", preguntant per la gent -com si la coneguèrem!- o per les festes d'algun cap de setmana -com si en participàrem!-. De sobte, el vostre poble va començar a tenir molt de significat per a mi: ja no era un poble qual-sevol a mitja hora en cotxe